

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 726. Usque Ad Annum 813

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117859

§.60. Reliqui Canones Francofordienses.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66091](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66091)

*cultum Gratias agam, instabo, ut Jus-
 risdictionem & Patrimonia quoque re-
 stituat; si vero recuset, Græcos Hære-
 ticos pronuntiabimus.*

Sæcul. VIII.
 A. C. 794.

Tale est Hadriani Papæ ad Libros Carolinos responsum, ideo admiratione dignissimum, quod lenissime respondeat Scripto contumeliis & sophismatis referto; sive tanta moderatio Pontificis ingenio adscribenda sit, sive timori ne offenderet animum Caroli, cujus præsidium ipsi erat per necessarium.

§. LX.

*Reliqui Canones Francofor-
 dienses.*

In tertio Canone Concilii Francofordiensis dicitur, Tassilonem Caroli Sobrinum, olim Baviaræ Ducem, in medio Concilii stantem, flagitasse veniam culparum, quas tam in Regnum Francorum, quam in Reges Pipinum & Carolum admisisset. De cetero etiam omnem animi rancorem de præteritis dimittebat, & omne jus, quod sibi vel filiis suis in Ducatum Baviaræ competere potuisset. Rex omnibus condonatis supplicem recepit in gratiam.

*Egin. an.
 788.*

Nn s

Jam

Sæcul. VIII.
A. C. 794.

v. Act. SS.
Ben. to. 4.
p. 444.

c. 8.

Sup. Lib.
XXVII.
§. 45.

Leo ep. 50.
al. 109. v.
Not. Sirm.
Et Coint. an.
794. n. 48.

Jam sexennium effluxerat, ex quo Tassilo criminis læsæ Majestatis convictus ad mortem damnatus fuerat, & Rege vitæ gratiam tribuente, in Monasterium concesserat, ubi vitæ antea sanctum finem imposuit. Ignoramus vero, an novi criminis se reum fecerit, cujus veniam petere denuo coactus sit.

Ursione Archiepiscopo Viennensi & Elifanto Archiepiscopo Arelatensi de suarum Provinciarum limitibus altercantibus, lectæ sunt Papparum Epistolæ, in quibus definitum fuerat, ut Provincia Viennensis haberet quatuor Sedes Suffraganeas, & Provincia Arelatensis novem, super quas Metropolitæ eminent. Quatuor Ecclesiæ Suffraganeæ Episcopatus Viennensis secundum Decretalem S. Leonis erant Valentia, Tarentasia, Geneva, Gratianopolis. At Tarentasia, quæ Civitas principio fuerat Metropolitana, & tres Sedes habebat Suffraganeas nimirum Octodurensis, Augustanam, & Maurianam jam Viennensi subesse detrectabat. Episcopi quoque Embrodunensis & Aquensis Archiepiscopo Arelatensi subesse recufabant, & Provincias proprias, quales hodie habent, ambiebant. Sed circa trium

trium horum Episcoporum postulatio-
nem tunc in Concilio Francofordiensi
decretum, ut ea, quæ a Papa olim defi-
nita fuerant, observarentur.

Sæcul. VIII.
A. C. 794.

Cum Petrus Episcopus Virodunen-
sis accusaretur, quod conjurationis Papi-
ni Gibbosi in necem Regis Patris sui,
ante biennium vulgatæ conscius fuisset,
Rex & Concilium jusserunt, ut cum
duobus vel tribus Episcopis, sicut in
Consecratione sua, vel cum Archiepis-
cupo Trevirensi Metropolita suo jura-
mento se purgaret. Quia vero Petrus
neminem habebat, qui pro ejus causa
cum ipso jurare auderet, misit unum
suorum, qui Dei Judicium sustineret,
in scio Rege & Patribus. Ipse interim
nec super Sanctorum Reliquias, nec su-
per Evangelia jurans, solum coram Deo
asseverabat, quod sibi hujus criminis
non esset conscius, atque in suæ inno-
centiæ argumentum Homini suo Dei
auxilium expetebat. Tum homine ip-
sius sano & incolumi reverso Rex igno-
vit Episcopo, Dignitatem asseruit, &
plene purgatum habuit. Ignoramus,
quale fuerit hoc experimentum, quod
hic Dei Judicium appellatur, an duel-
lum, vel ferrum candens, vel aliud, quo
Barbarorum legibus uti licebat. Il-
lud

Egin. an.
292.

c. 9.

Canonès
Francofor-
dienses.

Sæcul. VIII. A. C. 794. Iud autem observandum, quod nec Rex, nec Patres hujus consilii participes esse voluerint.

can. 10.

Magenardus Archiepiscopus Rothomagensis tanquam Suffraganeum suum receperat Gerbodum, nullos suæ Ordinationis testes habentem, & profiterem, se nunquam Canonice Diaconum nec Presbyterum fuisse ordinatum. Concilium iussit, ut a Magenardo & Provincialibus suis ab Episcopatu deponeretur.

c. 55.

Rex Concilio significavit, sibi ab Hadriano Papa licentiam fuisse concessam, ut in Regia sua semper retineret Angilramum Episcopum Metensem causas Ecclesiasticas curaturum, videlicet Regis Archiepiscopus & Papæ Apocrisarius futurum, adjecitque, eandem licentiam sibi datam, Hildebaldum Archiepiscopum Colonensem iisdem de causis apud se habendi. Tum rogavit Patres, ut consentirent, qui etiam id ratum habuerunt. In hoc Canone Angilramus dicitur Archiepiscopus, quod nomen Sancto Chrodegango quoque & Drogoni, etiam Episcopis Metensibus, tribuitur. Id nempe ipsis competebat ex privilegio accepto a Pontifice, qui his tribus Pallium & Titulum Archiepiscopi

Sirm. hic.

piscopi concefferat. Præterea Rex Pa-
 tres rogavit, ut Alcuinum in suam So-
 cietatem & Orationis communionem ob-
 insignem Rerum Ecclesiasticarum Do-
 ctrinam reciperent. Quod etiam Regi
 lubentissime datum.

Ex eo tempore, quo Alcuinus in Fran-
 cia versabatur, Rex duas ei Abbantias,
 Ferrariensem, & S. Lupi in Civitate Tre-
 censi, contulerat.

Præter has causas particulares, Pa-
 tres Concilii Francofordiensis etiam
 multa Decreta ad Fideles omnes perti-
 nentia condiderunt. Litem inter Cle-
 ricum & Clericum Episcopus dirimat.
 Si Laicus actionem moveat contra Cle-
 ricum, Episcopus & Comes conjunctim
 judicent. Si Partes Episcopo obedire
 nolint, adeundus est Metropolita, qui
 cum Suffraganeis suis judicet, & si Me-
 tropolita finem liti imponere nequeat,
 Judicium Regi relinquat. Presbyter,
 si commissi criminis accusetur, judice-
 tur ab Episcopo, & si is causam finire
 non valeat, ad Concilium nationale de-
 feratur. Episcopi ab una Civitate ad a-
 liam non transferantur. Episcopus a
 sua Ecclesia ultra tres septimanas non
 absit. Ita Clericos suos instituat, ut sem-
 per adsit aliquis dignus, qui defuncto
 succe-

Sæcul. VIII.
 A. C. 794.

c. 56.

Elog.

c. 30.

c. 6.

Concilium
 Francofor-
 diense.

c. 36.

c. 7.

c. 41.

c. 29.

Sæcul. VIII. succedat. Episcopo mortuo propinqui
 A. C. 794. in illis solum bonis, quæ ante suam Or-
 dinationem possidebat, succedant, quæ
 c. 41. postea acquisivit, ad Ecclesiam suam per-
 tineant.

c. 28. Clerici non ordinentur sine Titulo.

c. 27. De una Ecclesia ad aliam non transmi-
 grant, & sine litteris Episcopi sui nus-
 quam recipiantur.

c. 38. Vagabundi com-
 prehendantur, in carcerem mittantur,
 & suo Seniori reddantur. Clerici Ca-
 pellæ Regiæ cum Presbyteris erga suos
 Episcopos inobedientibus non commu-
 nicent.

c. 13. 14. Monachi Regulam Sancti Be-
 nedicti observare, & a negotiis sæcula-
 ribus abstinere jubentur.

c. 16. Nullus sine

c. 12. licentia Episcopi & Abbatis cellæ inclu-
 datur. Abbates pro recipiendis Mona-
 chis pecuniam non accipiant.

c. 18. Non li-
 ceat ipsis Monachum visu vel aliquo
 membro privare quantacunque sit cul-
 pa.

c. 17. Rex sine Episcopi consensu Abba-
 tem eligi non jubeat.

c. 52. Deus non solum
 in tribus linguis, ut aliqui dicebant,
 sed in omni lingua orandus est. Forte
 tantum Hebraice Græce & Latine licitum
 esse orare putabant, propter Titu-
 lum Cruci Domini affixum.

c. 25. Quilibet
 det Decimas ex propriis Bonis præter
 pensiones ob possessionem Beneficio-
 rum

rum Ecclesiæ debitas, nempe agrorum, quorum usumfructum privatis concedebat. Sæcul. VIII.
A. C. 794.

Hi sunt Canones, qui mihi in Concilio Francofordiensi notandi videbantur.

§. LXI.

Capitulare Italiae.

Sub idem tempus conditum creditur to. i. cap. p.
257.

Capitulare Italiae, in quo præter alia agit de Bonis Ecclesiasticis, pro illorum temporum abusu, Laicis in usumfructum concessis. Soli Regi liceat hunc in modum Monasteria aut Hospitia concedere. c. 6.

Qui vero Nosocomia possident, teneantur alere pauperes, sicut antea fiebat; secus ea dimittant, quibus Rex ex consilio Episcopi Curatores dabit. Ecclesiæ Baptismales seu Parochiæ Laicis non concedantur, sed a Presbyteris regantur. c. 2.

Episcopi habeant Advocatos seu Professos, id est, Viros Laicos, quibus jura Ecclesiarum suarum defendere incumbat.

Hos antiqui Canones vocant Defensores, qui plerumque erant Scholastici aut Jurisconsulti, ut causas Ecclesiasticas agerent, & urgerent coram Judicibus c. 3.
v. Cang.
Gloss.
Advoc.